

HELP, we hebben een **dierentuin!**

EEN OLIFANT ALS WEKKER

Door Marlies Slegers
Met illustraties van Iris Boter

kluitman

HELP we hebben een dierentuin!

*Een krokodil als hoofdprijs
Het is hier (g)een hotel
Een olifant als wekker*

Nur 282 / W062301
Bisac JUV002260 / JUV019000
© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
© MMXXIII Tekst: Marlies Slegers
© MMXXIII Illustraties: Iris Boter
Omslagontwerp: Oranje Vormgevers
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
marliesslegers.nl
irisboter.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Wie is wie

Hé! Ben jij er ook weer? Wat gezellig! En wat ben je ondertussen gegroeid!

Goed, misschien heb je wel voor het eerst een boek over de GEWELDIGE dierentuin van Sem en zijn gezin te pakken* en denk je: huh?! Wie is Sem? En hoezo 'Wat ben je gegroeid!'?

Laat ik je dan in ieder geval alle personages eens voorstellen, voordat ik je meeneem naar India.

Wacht, gaan we naar India?!

हाँ!***

* Het kan natuurlijk dat je deel 1 en deel 2 gemist hebt. Dan heb je niet kunnen lezen over hoe het is om een krokodil als huisdier te hebben, of over de bejaarden die in de dierenhokken belandden, over de babychimp en de rare dikke vorige directeur en het wilde beest dat los door de dierentuin liep en hoe opa een dierentuin kocht en... oké, te veel om hier op te noemen. Ik zou ze gewoon maar lezen, als ik jou was.

** Dit is Hindi voor 'Ja!' en je spreekt het zo uit: Haan! En Hindi, dat is een van de vele talen die ze in India spreken.

Sem de Koning: nou, Sem is dus de hoofdpersoon van deze serie. Sem is bijna elf jaar oud en zit in groep 7B bij meester Bilal. Hij speelt voetbal bij FC Zwalkenberg, onder coach Petra. Hij is verder een gewone jongen, alhoewel wat aan de kleine kant (maar voor zover Sem heeft kunnen achterhalen, komen er geen dwergen voor in de stamboom). Hij krijgt, over een maandje of vijf, een babybroertje of -zusje erbij. En sinds het vorige deel heeft hij een hond: Loulou.

Pap – Hugo de Koning: de vader van Sem werkte altijd op kantoor en was niet heel gelukkig met zijn baan. Nu is hij commercieel directeur van de dierentuin en lijkt hij eerder op Indiana Jones, in zijn safari-outfit.

Mam – Merel de Koning: Sems moeder had vroeger een vlog en een YouTube-kanaal voor haar kookshow. In de dierentuin runt ze haar eigen restaurant: Vlees noch Visch. Mam is dus zwanger en krijgt over een maand of vijf nog een kindje.

Opa – Simon de Koning: opa is weduwnaar en was vroeger piloot. Met het geld van de verkoop van een oude Picasso die hij nog op zolder had staan, kocht hij de verwaarloosde dierentuin op waar ze nu met z'n allen wonen. Hij woont bij Sem in huis. En de dierentuin is inmiddels al een stuk opgeknapt!

Jay: Sems beste vriend, die in dezelfde klas en hetzelfde voetbalteam zit.

Nelson Pretorius: Nelson woonde in Huize De Morgenster, waar de oma van Sem ook woonde toen ze nog leefde. In Huize de Morgenster wonen bejaarden die niet langer alleen kunnen of willen wonen. Nelson komt uit Zuid-Afrika (dat ga je wel merken aan hoe hij spreekt) en heeft zijn intrek genomen in een huisje op het dierentuinterrein. Hij is nu de opzichter. Hij en opa zijn beste vrienden.

Andere bewoners van De Morgenster

Even wat informatie vooraf: de bewoners hebben een poosje bij Sem en zijn familie in de dierentuin gelogeed, toen het verzorgingshuis gerenoveerd moest worden. Dat was... nou ja, de eerste dagen niet zo'n succes. Sem sliep nauwelijks, want Truus en Gerda snurkten harder dan zeven nijlpaarden bij elkaar, dus Sem was wel echt blij toen de dames weer terugverhuisden naar De Morgenster.

De bewoners hebben allemaal werk gevonden in de dierentuin.

Meneer Grutjes: knorrige oude man, die vooral knorrig was omdat hij dacht dat hij niets zinnigs meer

in het leven kon doen. Hij zit in een rolstoel. Sinds kort is hij een paar dagen per week rolstoelgids in de dierentuin en hij leeft helemaal op. Hij knort nu alleen nog van plezier.

Yin Ling Chung: de Chinese Yin Ling had vroeger met haar man een Chinees restaurant. Tegenwoordig kookt ze samen met mam in Vlees noch Vis. Het gerucht gaat dat zij en Nelson een beetje verliefd op elkaar zijn. Leuk, hè? Dat je, ook als je bejaard bent, gewoon nog verliefd kunt worden!

Truus Dingelen en Gerda Kattenberg: twee harts-vriendinnen die niet zonder en niet met elkaar kunnen. Ze maken de hele dag door ruzie, maar o wee als er iets met een van hen is. Dan is de ander ook de hele dag van de leg. Ze werken een paar uur per week in de dierentuin en verkopen dan kaartjes of staan in de winkel, tot groot vermaak van de bezoekers.

Pieterneel Jansma: ook wel Tjijptijp genoemd. Denkt dat ze een vogeltje is en komt ook zo nu en dan in de dierentuin, waar ze in de volière tussen de vogels gaat staan. Bezoekers zijn gek op haar. Ze tjijptijpt er behoorlijk op los, dus vandaar de bijnaam.

Groep 7B: Sven, Maartje, Hidde, Amin, Jula, Odin, Imke, Loet, Flip, Soraya (dat is niet de hele klas hoor, er zijn meer kinderen, maar deze namen zul je wel vaker horen).

De medewerkers van de dierentuin

Ilse: de dierenarts. Zij zorgt voor de dieren wanneer er iets met ze is.

Sita: zij komt uit India en is dol op dieren. Ze kan heel goed voor de grote dieren zoals de olifanten zorgen. Sita woont samen met haar vriendin Rachel.

Walter: komt oorspronkelijk uit Australië en weet erg veel over het leven onder water. Hij is eigenlijk zeebioloog, maar weet alles over Australische dieren.

George: hij verzorgt de reptielen, vogels en primaten. (Er werken nog meer mensen in de dierentuin, maar dit zijn de belangrijkste.)

Zo. Nu ben je op de hoogte van al die personages, want het zijn er nogal wat! Laten we dus snel het verhaal binnenwandelen. Een heel nieuw avontuur. Pak je koffer in, want we gaan naar India!

Wat er ondertussen gebeurd is

‘Welkom aan boord van vlucht 356, van Schiphol naar Delhi, India. De vliegtijd bedraagt 8 uur en 15 minuten. Wij verzoeken u om de stoel recht te zetten, uw veiligheidsriem vast te maken en het tafeltje voor u in te klappen. Gedurende de vlucht kunt u kijken naar films en series, en wij komen langs met de maaltijden en drankjes. Wij wensen u een fijne vlucht!’

De man op rij 57 – stoel E wiste wat zweetpareltjes van zijn voorhoofd. Nou ja, man... mannetje. De veiligheidsriem paste maar net om zijn ronde buik en hij was klein van stuk. Hij was zo rond dat de vrouw die naast hem zat, een beetje moest inschikken. Ze keek er wat zuur bij.

‘Zo, ook op weg naar India?’ zei de gezette man.

De vrouw knikte.

De man draaide zich om. ‘Schat, zit je lekker?’ Hij

ging weer recht zitten. ‘Dat zijn mijn vrouw en mijn zoon. Er waren geen rijtjes van drie stoelen meer vrij. Maar zo erg is dat niet, hoor.’ Hij knipoogde. ‘Blablabla... Mijn vrouw is nogal praatziek. Ik ben blij dat ik naast u mag zitten!’

De vrouw deed net alsof ze verdiept was in een tijdschrift.

‘IK WIL NU SNOEP!’ riep de jongen die achter hen zat.

‘Dat is mijn jongen!’ zei de man glunderend. ‘Die weet wat hij wil!’

‘Dat kan niet, iedereen zit al in de riemen,’ zei de moeder van het kind.

‘Ik krijg oorpijn als ik geen snoep heb! Dat weet je! NU!’

‘Nou Hendrik, het kan echt niet. We...’

De jongen luisterde niet, maakte zijn riem los en ging staan. Hij stond op het punt om door het gangpad te gaan lopen, en een van de stewardessen kwam aangerend.

‘Je moet onmiddellijk gaan zitten en je riem vastdoen, hoor. Het bordje met *Fasten your seatbelt* is allang aan.’

‘Maar ik wil snoep!’ zei de jongen verongelijkt. ‘Als ik niets in mijn mond heb om op te kauwen, krijg ik oorpijn bij het stijgen en dan ga ik gillen.’

De stewardess haalde diep adem. ‘Hier.’ Ze

rommelde wat in een zak van haar uniform. 'Een zuurtje. En nou gaan zitten en je riem om!'

'Heb je geen chocolade? Of een toffee?'

'Jongeman.' De stewardess klemde haar kaken op elkaar. 'Als je oorpijn krijgt, dan moet je juist op iets zuigen, dat is het enige wat werkt. En nou zitten, anders zetten we je het vliegtuig uit!'

Mopperend ging de jongen weer zitten.

De man glimlachte en schudde vertederd zijn hoofd. 'Kinderen... Wat hou ik toch van dat joch. Die komt er wel, hij weet precies wat hij wil.'

'Een akelig, verwend joch,' mompelde de vrouw, maar zo zacht dat de vader van Hendrik het niet hoorde.

Het vliegtuig steeg op.

'Poehpoeh!' riep de man naar zijn buurvrouw. 'Toch altijd weer spannend hè, dat vliegen? Ik hou niet van vliegen. Ik hou trouwens helemaal niet van insecten!' Hij lachte hard om zijn eigen grap en sloeg zichzelf op zijn knie. Spuugspettertjes vlogen rond en de vrouw wreef met een nijdig gebaar langs haar wang.

'Als u niet van vliegen houdt, wat doet u dan op deze vlucht?' De vrouw keek hem wat misprijzend aan. 'Gaat u op vakantie naar India?'

'Half vakantie, half werk. Ik heb een speciale missie.' De man keek haar geheimzinnig aan. 'Uiterst geheim. Top sekreet... ik bedoel, *top secret*.'

De vrouw perste haar lippen samen. 'En wat is dat voor geheime missie?'

'Nou mevrouw, als ik u dat vertel, is het niet langer geheim meer, hè...?'

Op dat moment liep er een stewardess langs met maaltijden. Ze zette een dienblad met eten voor de man en vrouw neer.

De man opende de verschillende bakjes. Er was rijst met kip en groenten in een sausje, een klein bakje salade, een puddinkje en een broodje met boter. Hij begon met een hoop gesmak te eten en draaide zich weer naar zijn buurvrouw toe. Met volle mond begon hij tegen haar te praten.

'Kijk, een geheime missie is iets wat je nooit mag delen met anderen. James Bond, bijvoorbeeld, die zei natuurlijk niet waar hij mee bezig was!'

De vrouw keek met afkeuring naar de mond vol eten die tegen haar sprak. Ze duwde haar eigen dienblad weg.

'Dus ja, u zou me 007 kunnen noemen!' De man lachte hard en een stukje kip vloog in het haar van de vrouw. Ze plukte het eruit en gooide het nijdig terug in het bakje van de man. Die ratelde verder over India en iets met een reservaat.

Toen de dienbladen waren opgehaald, pakte de vrouw haar oordopjes en slaapmasker. Normaal gesproken zou ze het gezellig vinden: kletsen met een

medepassagier, maar deze man was onuitstaanbaar.

‘Ik ga slapen,’ zei ze nog uit beleefdheid, en ze duwde de dopjes diep in haar oren. Ze zag zijn mond nog wel bewegen, maar hoorde niets meer en deed tevreden haar slaapmasker op.

Toen ze acht uurtjes later wakker werd, had de piloot de daling al ingezet. De man naast haar propte een puddingbroodje in zijn mond.

‘Je hebt het ontbijt gemist,’ zei hij. ‘Dus heb ik het

maar opgegeten. En we zijn er bijna. Kijk!’ Hij wees uit het raam naar het land onder hen. Zijn wijsvinger zat onder de pudding.

‘Ik kan niet wachten tot we er zijn...’ mompelde de vrouw.

‘Wat ga jij er eigenlijk doen, in Dia? In-dia. Snap je hem?’ Hij sloeg zichzelf weer op zijn knie.

‘Vakantie,’ zei de vrouw. ‘Een beetje rondtrekken.’

De veiligheidslampjes gingen weer aan en alle passagiers zetten de stoelen recht, terwijl de piloot omriep dat het buiten 32 graden was. Hij bedankte iedereen voor het vliegen met de maatschappij.

Tien minuten later waren ze geland.

‘Wat was nou die geheime missie?’ vroeg de vrouw ten slotte nog een keer, voordat ze het vliegtuig verliet. Ze keek uit haar ooghoeken even naar het gezin van de man, dat al die tijd achter hen had gezeten. Het jongetje had urenlang films gekeken en snoep gegeten en de vrouw had geslapen.

De man grijnsde. ‘Een soort dierenpretpark.’

‘Een pretpark voor dieren?! Hoe ziet u dat voor zich? Nijlpaarden in de achtbaan, giraffen in de Kop en Schotels? Tsss.’ Ze keek het rare, dikke mannetje nog eenmaal aan en liep toen weg uit het toestel.

Tetterdetetter

Het getetter was door de hele dierentuin te horen. Sem stond met zijn handen tegen zijn oren gedrukt.

‘Dat krijg je ervan als ze ruzie hebben,’ zei Sita. Ze zuchtte en keek met haar handen in haar zij naar de enorme grijze kolossen in het olifantenverblijf. ‘Yindee! Sunee! Hou op!’

De twee olifanten trokken zich niets van hun verzorger aan. Ze bleven met hun slurven tegen elkaar slaan en maakten ondertussen een enorm lawaai.

‘Waarom doen ze dat?!’ Sem keek Sita een beetje angstig aan. Als de twee olifanten echt zouden gaan vechten, zouden ze elkaar kunnen verwonden.

‘De reden staat daar,’ zei Sita lachend en ze wees op Kanya, de vrouwtjesolifant die op een afstand stond te kijken. ‘Ze willen allebei haar aandacht. Dus zijn ze aan het uitvechten wie er met haar mag paren.’

‘Paren?!’

‘Ja. Een paartje vormen. En aangezien we maar één vrouwtje hebben, maken de bullen daar nu ruzie over.’

Sem moest even denken aan Soraya en aan hoe Sven haar aandacht soms probeerde te krijgen door zich extra uit te sloven op het voetbalveld of op school als zij in de buurt was. ‘En nu?’

‘Nu niets. Ze moeten hier zelf uit komen. Eentje zal uiteindelijk de baas zijn en de ander zal dat moeten accepteren. Alleen zou het fijner zijn als we meer olifanten zouden hebben, want dan is er net wat meer balans. Of als we het verblijf een flink stuk groter zouden kunnen maken. Dan hebben ze meer ruimte om elkaar te ontwijken als ze daar zin in hebben.’

‘Zou dat kunnen?’ Sem keek rond. ‘Een groter olifantenverblijf?’

‘Jawel. Er is nog een heel stuk terrein waar vooral lege verblijven staan. Daar zaten vroeger de kleinere dieren in, zoals vosjes en hazen. Maar de meeste bezoekers lieten die links liggen en toen die dieren overleden waren, hebben we eigenlijk nooit meer wat met dat stuk gedaan. Ik heb het al wel eens tegen je opa gezegd, dat we daar een prima stuk safariland-schap zouden kunnen maken, waar de olifanten, giraffen en zebra’s bijvoorbeeld los kunnen lopen, en de bezoekers via looppaden erlangs kunnen.’

‘Dat klinkt geweldig!’ Sem wist inderdaad welk stuk

van de dierentuin Sita bedoelde. Het was afgesloten voor bezoekers door middel van grote houten hekken. Hij kwam er zelf ook nooit, want het was er verwilderd en verwaarloosd.

‘Het kost wel veel geld. Ik geloof dat je opa er eens over na zou gaan denken. Yindee! Stop daarmee!’

Yindee sloeg nog een keer flink met zijn slurf en Sunee droop af.

Sem voelde een steek van medelijden. ‘Wat zielig eigenlijk.’

‘Tja. Zo gaan die dingen in de natuur ook. Maar moet jij niet naar school?’ Sita duwde een lok van haar zwarte haren achter haar oor. ‘Je laatste dag toch?’

‘Ja! En daarna zomervakantie.’ Sem lachte. ‘Ik ga. Tot later!’

Yindee tetterde triomfantelijk en Sem pakte zijn skateboard en ging snel nog even langs huis. Het was nog steeds warm, maar de ergste hitte* was al een paar dagen voorbij en het had ook geregend.

Hij zoefde op zijn board langs de giraffen, voorbij de stokstaartjes en gelada’s** en stopte vlug bij het apenhuis. Met zijn board onder zijn arm rende hij naar binnen. Pap en Ilse stonden bij het verblijf van Jane.

‘... best ernstig,’ hoorde Sem Ilse zeggen. Ze keek bezorgd.

* In *Het is hier (g)een hotel* lees je alles over de hittegolf die er was.

** Gelada – aap die erg op een baviaan lijkt.

‘Is er iets?’

Pap en Ilse draaiden zich om.

‘O, Sem. Tja... Jane is ziek. Ze lijkt een soort virus te hebben. En daardoor kan ze Coco geen borstvoeding geven. Ze heeft te weinig melk en Coco wordt daardoor ook zwakker.’

Sem wurmde zich tussen zijn vader en de dierenarts door, tot hij de chimpansees zag. Jane lag lusteloos op de grond en Coco, haar kleintje, lag op haar buik. Ze probeerde te drinken bij haar moeder, maar het was duidelijk dat ze nauwelijks melk kon vinden.

Jane zag er moe uit.

‘Wat nu? Kunnen apen dan ook virussen krijgen?’

‘Ja, soms wel. Jane is in ieder geval goed beroerd...’ Ilse zuchtte en stak haar handen in haar zakken. ‘Ze zal hopelijk weer opknappen, maar ondertussen moet er voor Coco gezorgd worden.’

‘Dat wil ik wel doen!’ Sem grijnsde. ‘Dan kan ik oefenen voor straks, als de baby er is.’

‘Ik hoop niet dat jij je broertje of zusje een aap gaat vinden...’ mompelde pap. ‘Ilse, hoe moet Coco dan verzorgd worden?’

‘Jammer genoeg hebben we geen andere chimpansees die net bevallen zijn. Soms kunnen die dan helpen met het voeden. Er zit weinig anders op dan Coco uit het verblijf te halen. We zullen haar flesvoeding moeten geven.’